

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 111

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 12 februarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 777 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua, art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală	2–5
Decizia nr. 778 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (2) teza finală și art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală	6–9
Decizia nr. 779 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53, art. 82 alin. (1), art. 296 ² —296 ¹³ și art. 296 ¹⁵ —296 ²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 119, art. 120 ¹ , art. 121, art. 122 și art. 124 ¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	10–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.20. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru aprobarea Componentei nominale a Comisiei interministeriale de evaluare la nivel național a programelor de înzestrare de importanță strategică ale Ministerului Apărării Naționale	14–15
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI	
3. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 10/2015 privind aprobarea cotizațiilor, a termenelor de plată și a obligațiilor declarative pentru membrii Camerei Consultanților Fiscali în anul 2016	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 777**

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua, art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343, art. 344 alin. (2) și (3) și art. 347 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de către instanța de judecată în Dosarul nr. 2.758/84/2014 al Tribunalului Sălaj — Secția penală, și a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua, art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Robert Suverosan în același dosar al aceleiași instanțe, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 139D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, deoarece, prin Decizia nr. 631 din 8 octombrie 2015, Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală potrivit căreia numai „procurorul și inculpatul” pot face contestație este neconstituțională. În ce privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții legale, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a acesteia, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.758/84/2014, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua, art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu de către instanța de judecată și de către Robert Suverosan într-o cauză penală aflată în procedura camerei preliminare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată susține că prevederile art. 343, art. 344 alin. (2) și (3) și art. 347 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece durata procedurii în camera preliminară are un impact negativ asupra întregii procedurii având în vedere măsurile preventive și egalitatea armelor, fapt ce presupune ca fiecare parte să i se acorde posibilitatea rezonabilă de a prezenta cauza care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajoasă față de adversarul său, impunându-se a se comunica și părții civile, precum și părții responsabile civilmente rechizitoriul, obiectul procedurii, dreptul de a-și angaja un apărător, termenul de formulare de cereri și excepții, dar și cererile și excepțiile formulate de inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu și susținerile parchetului. Totodată, potrivit art. 344 alin. (3) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile. Or, judecătorul de cameră nu are aceleași prerogative și pentru cazurile prevăzute de art. 93 alin. (4) și (5) din Codul de procedură penală.

6. În sfârșit, prevederile art. 347 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală nu reglementează cu privire la dreptul procesual al părții civile ori al părții responsabile civilmente de a face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute de art. 346 alin. (3)—(5) din același cod.

7. De asemenea autorul Robert Suverosan susține că prevederile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua, art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și dreptul la libertate și siguranță.

8. Astfel, întrucât art. 3 din Codul de procedură penală consacră principiul separării funcțiilor judiciare, atunci compatibilitatea funcției de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată cu funcția de judecată este contrară prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție. În măsura în care judecătorul de cameră preliminară, deși reprezintă doar un filtru cu privire la legalitatea acuzației, nu poate face abstracție de substanța probelor, chiar nelegal administrate, fiindu-i afectată formarea convingerii cu privire la nevinovăția unui inculpat.

9. Posibilitatea judecătorului de cameră preliminară care a dispus începerea judecării de a exercita și funcția de judecată afectează dreptul la un proces echitabil, deoarece suspiciunea cu privire la imparțialitatea judecătorului este dată în principal de faptul că, deși în faza procedurii de cameră se fac verificări doar cu privire la legalitatea administrării probelor, acesta, în faza de judecată, nu va putea face abstracție de conținutul probelor nelegal administrate. De aceea, probele excluse nu trebuie să ajungă în fața judecătorului care va judeca fondul cauzei.

10. S-a mai susținut că sancțiunea decăderii din dreptul de a formula cereri și de a ridica excepții în legătură cu legalitatea sesizării instanței, competența acesteia, legalitatea probelor și a actelor de urmărire penală, în măsura în care aceste excepții și cereri nu au fost invocate în procedura de cameră preliminară, încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

11. Conform art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală, contestația împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară. Această prevedere încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece duce la concluzia că, în cazul în care se judecă o contestație împotriva unei încheieri a judecătorului de cameră preliminară de la o judecătorie, soluția la respectiva contestație fiind soluționată de judecătorul de cameră preliminară de la tribunal, respectiva soluție va fi opozabilă în fața curții de apel, în cazul în care va fi declarat apel împotriva sentinței judecătoriei. Această soluție duce la imposibilitatea verificării legalității administrării probelor de către o instanță de apel, existând riscul ca aceasta să fie obligată să pronunțe o decizie în baza unor probe nelegal administrate.

12. **Tribunalul Sălaj — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342, art. 344 alin. (1), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(6), art. 347 alin. (2), în raport cu criticile formulate, și art. 348 din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

13. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, instanța de judecată apreciază că s-ar impune a fi analizată în raport cu art. 346 alin. (7) din același cod și o consideră neîntemeiată, deoarece, deși există posibilitatea ca rezultatul procedurii referitoare la legalitatea/admisibilitatea unei probe să fie decisiv pentru stabilirea temeiniciei unei acuzații în materie penală, acest aspect nu poate determina incompatibilitatea judecătorului de cameră preliminară în privința judecării în fond a cauzei. Așa fiind, nu se poate susține că imparțialitatea judecătorului fondului poate fi afectată de conținutul probelor nelegal administrate, atâta timp cât, potrivit art. 346 alin. (5) din Codul de procedură penală, probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

14. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 343 din Codul de procedură penală este întemeiată, deoarece „termenele pentru procedura camerei preliminare determină prelungirea nejustificată a procesului penal, impactul negativ al procedurii camerei preliminare și al duratei acesteia vizând în special măsurile preventive”.

15. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală este întemeiată, deoarece afectează egalitatea armelor.

16. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (1) este întemeiată, deoarece partea civilă și partea responsabilă civilmente nu pot formula contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor adoptate în procedura de cameră preliminară.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua cu denumirea marginală *Separarea funcțiilor judiciare*, art. 342 cu denumirea marginală *Obiectul procedurii în camera preliminară*, art. 343 cu denumirea marginală *Durata procedurii în camera preliminară*, art. 344 alin. (1)—(3) cu denumirea marginală *Măsurile premergătoare*, art. 345 alin. (2) și (3) cu denumirea marginală *Procedura în camera preliminară*, art. 346 alin. (2)—(7) cu denumirea marginală *Soluțiile*, art. 347 alin. (1) și (2) cu denumirea marginală *Contestația* și art. 348 cu denumirea marginală *Măsurile preventive în procedura de cameră preliminară*, toate din Codul de procedură penală. Cu privire la dispozițiile art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, în raport cu criticile formulate, Curtea reține că acestea au vizat soluția legislativă potrivit căreia doar procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5). În aceste condiții, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua, art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală și soluția legislativă cuprinsă în art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia numai procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5). Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua: „(1) În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: [...]

c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată; [...]

(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.”;

— Art. 342: „Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”;

— Art. 343: „Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.”;

— Art. 344 alin. (1)—(3): „(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și

excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.”;

— Art. 345 alin. (2) și (3): „(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”;

— Art. 346 alin. (2)—(7): „(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză.”;

— Art. 347 alin. (1) și (2): „(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5).

(2) Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.”;

— Art. 348: „(1) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive.

(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207.”

21. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 5 paragrafele 1 și 3 referitor la dreptul oricărei persoane la libertate și siguranță și la dreptul oricărei persoane arestate de a fi adus înaintea unui judecător

și art. 6 referitor la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost invocată într-o cauză având ca obiect verificarea competenței, a legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

23. În ce privește excepția de neconstituționalitate referitoare la soluția legislativă cuprinsă în art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea constată că ceea ce se critică vizează împrejurarea că partea civilă și partea responsabilă civilmente nu pot formula contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor adoptate în procedura de cameră preliminară. Cu privire la această critică, Curtea constată că, prin Decizia nr. 631 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 6 noiembrie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia „procurorul și inculpatul” pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5) este neconstituțională. Cu acel prilej, s-a reținut că restrângerea sferei titularilor contestației în camera preliminară doar la procuror și inculpat determină încălcarea dreptului de acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, al părții civile, părții responsabile civilmente și al persoanei vătămate, având în vedere faptul că, pe de o parte, rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecății pe fond, iar, pe de altă parte, soluțiile prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală vizează toate părțile din proces și persoana vătămată.

24. Drept urmare, având în vedere că actul de sesizare a fost emis anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 631 din 8 octombrie 2015, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia numai „procurorul și inculpatul” pot face contestație urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

25. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta comportă două etape procesuale. Astfel, una are în vedere exercitarea funcției judiciare de verificare a legalității netrimiterii în judecată, iar cealaltă are în vedere exercitarea funcției judiciare de verificare a legalității trimiterii în judecată.

26. Referitor la teza referitoare la verificarea legalității netrimiterii în judecată, Curtea constată că aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei, care, așa cum s-a arătat, vizează procedura consacrată de art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală, rechizitoriul fiind deja întocmit. Așa fiind, ținând seama de exigențele art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora instanța de contencios constituțional decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești care au legătură cu soluționarea cauzei, Curtea urmează a respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității netrimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, deoarece dispozițiile legale criticate fac trimitere la procedura de soluționare a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată reglementată de art. 340—341 din Codul de procedură penală, prevederi care nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată, respectiv procedura

camerei preliminară reglementată de art. 342—348 din Codul de procedură penală.

27. Cu privire la posibilitatea judecătorului de cameră preliminară competent să se pronunțe asupra verificărilor, după trimiterea în judecată, de a exercita și funcția de judecată, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, paragraful 19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, prilej cu care s-a statuat că o astfel de competență nu este de natură a afecta dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece, dimpotrivă, este în interesul îndeplinirii actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, să se pronunțe și pe fondul cauzei. De altfel, o soluție contrară celei criticate de autorul excepției ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința sa. Ceea ce trebuie avut în vedere este întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (a se vedea Hotărârea din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*, paragraful 45).

28. În consecință, ținând seama de jurisprudența mai sus arătată, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în

judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

29. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, paragraful 24, și Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, paragrafele 27—29, a statuat că acestea sunt constituționale. Cu acel prilej s-a arătat că nu sunt afectate drepturile procesuale ale procurorului, ale părților și ale subiecților procesuali principali.

30. De asemenea, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragraful 64, Curtea a arătat că, având în vedere prevederile art. 345 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, nu poate fi reținută critica referitoare la afectarea principiului contradictorialității și a dreptului la o procedură orală, fiind firesc ca încheierea prin care se constată neregularități ale actului de sesizare, prin care s-au sancționat, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori prin care s-au exclus probe administrate, să fie comunicată procurorului, doar acesta din urmă putând fi în măsură să remedieze aceste neajunsuri.

31. Referitor la dispozițiile art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că acestea reglementează contestația cu privire la modul de soluționare a cererilor și excepțiilor în procedura camerei preliminară, precum și împotriva soluțiilor prevăzute de art. 346 alin. (3) și (5) din același cod. Curtea a constatat că aceste dispoziții, prin prisma criticilor formulate, nu impietează asupra drepturilor procesuale ale procurorului și inculpatului, astfel încât, în raport cu aceste critici, excepția apare ca fiind neîntemeiată.

32. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia numai „procurorul și inculpatul” pot face contestație, excepție ridicată din oficiu de către instanță în Dosarul nr. 2.758/84/2014 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității netrimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, excepție ridicată de Robert Suverosan în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu și de către Robert Suverosan în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, și art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 778

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (2) teza finală și art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (2) teza finală și art. 103 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Robert-Veaceslav Gîrleanu în Dosarul nr. 77.579/3/2011 (nr. în format vechi 3.703/2014) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 229D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnii avocați Dominic Pop și Vasile Pantea din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 486D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Calaișii în Dosarul nr. 4.422/2/2014 (3.130/2014) al Curții de Apel București — Secția I penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentanții autorului excepției Robert-Veaceslav Gîrleanu sunt de acord cu conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

6. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 486D/2015 la Dosarul nr. 229D/2015, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul domnului avocat Dominic Pop, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece o dispoziție cu un conținut asemănător se găsea și în art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală anterior potrivit căruia judecătorul decidea asupra probelor pe baza intimei convingeri. Prin poziția sa, legiuitorul a ales să revină la un sistem sentimental de apreciere a probelor, și anume convingerea judecătorului. Deși în dreptul continental convingerea înseamnă mult mai mult, o astfel de reglementare apare și în sistemul adversarial de drept, respectiv îndoiala rezonabilă. În egală măsură se reglementează și în art. 100 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală. Așa fiind, dispozițiile legale criticate afectează dreptul la un proces echitabil, deoarece instituie un criteriu vag și subiectiv de apreciere a probelor.

8. Domnul avocat Vasile Pantea, în calitate de apărător al aceluiași autor, pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece menținerea sintagmei „convingerea judecătorului” duce la aprecieri greșite, acesta putând emite presupuneri cu privire la probele administrate. Or, câtă vreme o hotărâre judecătorească este oglinda probelor, ar fi bine ca să se elimine orice echivoc cu privire la posibilitatea judecătorului de a-și forma convingerea pe baza unor probabilități.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece nu există nicio asemănare între textele criticate și dispozițiile anterioare constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 171 din 23 mai 2001. Sintagma criticată de autori trebuie coroborată cu toate textele referitoare la probe, sens în care, potrivit art. 97 din Codul de procedură penală, constituie probă orice element de fapt care servește la justa soluționare a cauzei și la aflarea adevărului. Or, judecătorul examinează fiecare probă și dispune condamnarea doar dacă are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 30 ianuarie 2015 și 4 martie 2015, pronunțate în dosarele nr. 77.579/3/2011 (nr. în format vechi 3.703/2014) și nr. 4.422/2/2014 (3.130/2014), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (2) teza finală și art. 103 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) fraza a doua din Codul de procedură penală.**

11. Excepția a fost ridicată de Robert-Veaceslav Gîrleanu și Sorin Calaișii în dosarele de mai sus în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat, aflate în calea de atac a apelului, și respectiv pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență și șantaj.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul Robert-Veaceslav Gîrleanu susține că prevederile art. 100 alin. (2) teza finală și art. 103 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la îmfăptuirea justiției, deoarece se întrebuițează substantivul „convingerea” instanței atât pentru determinarea limitelor rolului activ al acesteia, cât și pentru edictarea standardului aplicabil în aprecierea probelor. Soluționarea unei cauze penale pe baza „convingerii” magistratului judecător vulnerabilizează modalitatea obiectivă în care acesta este chemat să evalueze probele cauzei și duce la pronunțarea unei hotărâri de condamnare care abundă în aprecieri personale și concepții proprii ale judecătorului de primă instanță, realitate care aduce atingere dreptului acuzatului la un proces echitabil și obiectiv.

13. O examinare obiectivă a probelor și în acord cu exigențele prezumției de nevinovăție reprezintă premisa unei concordanțe între adevărul judiciar și adevărul obiectiv și darea unei soluții fundamentate pe probatoriu, motiv pentru care, în respectarea principiilor Legii fundamentale, se impune

renunțarea la evaluarea probatoriului pe baza unei convingeri subiective, supuse erorii.

14. Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă reprezintă o componentă esențială a unui proces echitabil și instituie obligația pentru acuzare de a proba toate elementele de vinovăție într-o manieră aptă să înlăture dubiul. De aceea, instituirea fermă a umbrelei prezumției de nevinovăție, ca predicat al oricărei evaluări probatorii, și constrângerea magistratului să aprecieze o probă pornind de la această ipoteză reprezintă modalități de înfăptuire a dreptății.

15. În sfârșit, autorul excepției mai face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 171 din 23 mai 2001, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1969, conform cărora „*Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor [...]*”, sunt neconstituționale, deoarece judecătoria se supun numai legii și nicidecum intimei lor convingeri.

16. Autorul Sorin Calaișii susține că prevederile art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) fraza a doua din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la statul român, la egalitatea în drepturi și la înfăptuirea justiției.

17. Astfel, sunt afectate dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece „inculpații față de care ar trebui să se manifeste convingerea judiciară a soluției de achitare ar trebuie să fie egali în drepturi cu cei față de care s-ar manifesta convingerea judiciară a dubiului, concretizată într-o soluție de necondamnare. Altfel spus, legea procesuală penală privește achitarea doar din perspectiva necondamnării și/sau imposibilității de condamnare (ca urmare a valorificării dubiului în favoarea inculpatului), privilegiind în mod inechitabil condamnarea, deși scopul procesului penal este, potrivit art. 5 din Codul de procedură penală, aflarea adevărului. Or, aflarea adevărului poate să însemne inclusiv achitarea, nu neapărat condamnarea (sau imposibilitatea condamnării). Dimpotrivă, din perspectiva prezumției de nevinovăție, soluția de achitare ar trebui să fie privilegiată în raport cu soluția de condamnare (sau de valorificare a dubiului în folosul inculpatului). Desigur că trimiterea în judecată este ea însăși condiționată de existența convingerii judiciare asupra vinovăției (convingerea contrară fiind o represiune nedreaptă, incriminată penal), dar tot nu este suficient pentru a reglementa convingerea judiciară din perspectiva unilaterală a condamnării.”

18. De asemenea, pentru aceleași rațiuni ce au fost avute în vedere de Curtea Constituțională cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 171 din 23 mai 2001 sunt afectate dispozițiile art. 124 din Constituție.

19. În sfârșit, sunt încălcate și prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, întrucât de vreme ce organele judiciare ar avea libertatea de a-și legitima propriile convingeri ca fiind probe, procurorul ar putea acuza potrivit convingerii sale *liber apreciate* în sensul art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar judecătorul și-ar forma propria convingere pe baza aceleiași libere aprecieri a probelor, inclusiv asupra faptelor notorii scutite de probațiune — art. 100 alin. (4) lit. c) din Codul de procedură penală. Așa fiind, prin manifestarea libertății de a decide în privința zvonurilor publice ce pot intra în categoria faptelor notorii, actul de justiție devine contrar tuturor prevederilor fundamentate amintite.

20. **Curtea de Apel București — Secția I penală** opinează că excepția este neîntemeiată, deoarece noțiunea de „convingere” este utilizată în textele criticate cu sensul de certitudine, opinie fermă și are în vedere etapa finală a procesului interior de evaluare a probelor de către judecător, respectiv concluzia la care acesta ajunge după administrarea tuturor probelor în procesul penal. Utilizarea acestei noțiuni se face în opoziție cu noțiunea de „dubiul” sau cu ceilalți termeni folosiți în Codul de procedură penală și preluați astfel din

jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv „îndoială rezonabilă” sau „suspiciune rezonabilă”, tocmai pentru a sublinia necesitatea certitudinii cu privire la vinovăția unei persoane pentru a se dispune o soluție de condamnare.

21. Dispozițiile legale astfel contestate trebuie analizate în contextul întregii reglementări a aprecierii probelor, care oferă garanții suficiente pentru realizarea acestei operațiuni numai în temeiul legii, pe bază de criterii obiective, în afara arbitrarului și cu respectarea dreptului persoanei acuzate la un proces echitabil.

22. Astfel, dispoziția potrivit căreia probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare este completată, în același text de lege, de mențiunea că această apreciere se realizează în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, ceea ce exclude posibilitatea întemeierii hotărârii numai pe anumite probe, indiferent de valoarea atribuită acestora de către instanța care o pronunță. De asemenea, în art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, se prevede că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia, într-o măsură determinantă, pe declarațiile investigatorului, colaboratorilor sau martorilor protejați.

23. Totodată, dispoziția conform căreia condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă este precedată, în același text de lege, de mențiunea în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, iar instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate, ceea ce conduce la concluzia că o astfel de hotărâre trebuie să se întemeieze pe fapte și împrejurări certe, lipsite de orice dubiu și motivate în raport cu întregul probator al cauzei. În același timp, noțiunea de „convingere” utilizată în textul criticat nu are sensul unei simple opinii subiective a judecătorului, ci acela al certitudinii dobândite de acesta în mod obiectiv, pe bază de probe indubitabile, sens în care chiar textul de lege menționează în mod expres și explicit că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, concepție care se regăsește și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

24. Așa fiind, reglementarea în vigoare este, în mod esențial, diferită de cea a dispozițiilor art. 63 alin. 2 din Cod de procedură penală din 1968, constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 171 din 23 mai 2001 a Curții Constituționale, întrucât acele prevederi induceau ideea unui criteriu subiectiv de apreciere a probelor, și anume convingerea personală a judecătorului chemat să se pronunțe asupra acuzației aduse unei persoane.

25. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

26. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate în Dosarul nr. 486D/2015 sunt constituționale, deoarece legea nu conține prevederi care ar da posibilitatea utilizării unor criterii subiective de apreciere a probelor. Textele contestate trebuie corelate cu principiul aplicării legii procesual penale, consacrat de art. 5 din Codul de procedură penală privind aflarea adevărului, care instituie obligația organelor judiciare de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului. Totodată, organele de urmărire penală sunt obligate de a strânge și administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului.

27. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului în Dosarul nr. 486D/2015, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 100 alin. (2) teza finală cu denumirea marginală *Administrarea probelor* și art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) teza a doua cu denumirea marginală *Aprecierea probelor* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 100 alin. (2) teza finală: „(2) În cursul judecării, instanța administrează probe la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părților și, în mod subsidiar, din oficiu, atunci când consideră necesar pentru formarea convingerii sale.”

— Art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) teza a doua: „(1) Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

(2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.”

30. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul român, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, ceea ce se critică constă în utilizarea substantivului **convingere** a judecătorului. Astfel, convingerea magistratului reprezintă acea stare a unei persoane răspunzătoare de aplicarea legii, bazată pe buna-credință, care este împăcată cu propria conștiință morală care a îndrumat-o în aflarea adevărului prin utilizarea tuturor mijloacelor legale, respectiv a probelor.

32. Convingerea ce stă la baza hotărârilor pe care un judecător le pronunță are drept fundament o conștiință juridică ce se formează numai după epuizarea duelului judiciar. De aceea, în măsura în care judecătorul nu poate ajunge la o concluzie fermă, legiuitorul a consacrat instituția reluării cercetării judecătorești sau a dezbaterilor prevăzută de art. 395 din Codul de procedură penală. Pentru a ajunge însă la o anumită convingere judecătorul va face o analiză logică, științifică și riguroasă a faptelor relevate, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar. Așa fiind, câtă vreme convingerea magistratului respectă principiul constituțional al independenței judecătorului care se supune numai legii, atunci ea nu poate fi privită ca un impediment în înfăptuirea actului de justiție, ci, dimpotrivă, ca o garanție a lui. Că aceasta a fost viziunea legiuitorului stă dovadă însăși dreptul judecătorului dintr-un proces complet de judecată de a formula, potrivit propriei convingeri, o opinie separată — a se vedea în acest sens prevederile art. 394 alin. (2)—(4) din Codul de procedură penală.

33. Chiar dacă judecătorul, asemenea multor altor profesioniști, poate dezvolta în cadrul activității sale anumite deprinderi care alcătuiesc ceea ce se numește deformație profesională și care îl poate face pe acesta să alunece într-o zonă de empirism profesional bazat pe o încredere disproporționată și neștiințifică în propria intuiție, acest fapt nu echivalează cu libertatea sa de a da dezlegare unei pricini bazându-se numai pe ceea ce ar

putea crede, deoarece „cunoașterea” evenimentului supus judecării presupune existența unui echilibru între acuzare și apărare, astfel încât acuzația să fie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă — a se vedea art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală.

34. Expunerea de motive a Codului de procedură penală subliniază că „proiectul noului Cod de procedură penală își păstrează caracterul predominant continental european, dar, ca noutate, introduce multe elemente de tip adversarial, adaptate corespunzător la propriul nostru sistem legislativ”. Așadar, *judecătorul trebuie convins* „dincolo de orice dubiu rezonabil” de către procuror sau de către partea civilă, el neavând sarcina de a administra probe pentru aflarea adevărului, așa cum se întâmpla sub imperiul vechiului cod, decât în mod subsidiar pentru formarea convingerii sale — a se vedea art. 100 alin. (2) din Codul de procedură penală.

35. Actuala reglementare este diferită fundamental de cea veche cuprinsă în art. 63 alin. 2 cu denumirea marginală *Probele și aprecierea lor* din Codul de procedură penală din 1968, potrivit căreia „Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. *Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor, formată în urma examinării tuturor probelor administrate și conducându-se după conștiința lor*”. Atunci, instanța de contencios constituțional a statuat prin Decizia nr. 171 din 23 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 16 iulie 2001, că posibilitatea organului de urmărire penală ori a instanței de judecată să aprecieze fiecare probă potrivit *intimei convingeri* și conducându-se după *conștiința* lor este neconstituțională, deoarece prevederile referitoare la înfăptuirea justiției impun judecătorilor să se supună „numai legii”. Prin urmare, reglementarea cenzurată anterior de Curtea Constituțională permitea judecătorului să se conducă după conștiința sa, care, spre deosebire de convingere (aceasta implicând certitudine, siguranță), presupune *un sentiment intuitiv* pe care ființa umană îl are despre propria existență, deci o cunoaștere *reflexivă* vis-a-vis de situațiile și lucrurile din jurul său. Or, o astfel de convingere bazată pe o cunoaștere reflexivă se caracterizează prin variabilitate, fiind practic o determinantă personală a judecătorului, fapt incompatibil cu actul de înfăptuire a justiției, pentru că, din momentul în care probele administrate resping posibilitatea condamnării unei persoane, judecătorul nu poate soluționa cauza după propria conștiință. Asemenea situații se traduc prin regula *in dubio pro reo*, care a apărut în sistemele adversariale.

36. În plus, dispozițiile contestate nu contravin principiului independenței judecătorilor, deoarece, dimpotrivă, ele fiind o reflectare a acestuia, care reprezintă garanția constituțională a „nesupunerii” judecătorului unei alte puteri, unor altor persoane sau interese, dinăuntrul sau din afara sistemului judiciar, și a „supunerii” sale doar legii, astfel încât orice structură de subordonare sau de comandă asupra acestuia este exclusă și nu îi poate afecta independența. Noțiunea de „lege” este folosită în sensul său larg, care include, pe lângă Legea fundamentală, toate celelalte acte normative, cu forță juridică echivalentă legii sau inferioară acesteia, care constituie ansamblul normativ pe care trebuie să se fundamenteze actul de justiție (a se vedea Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011).

37. Așa fiind, având în vedere cele mai sus arătate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu afectează prevederile constituționale ale art. 124.

38. În ce privește critica raportată la statul de drept, la principiul supremației legii și la dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că tocmai dispozițiile legale contestate referitoare la dispunerea condamnării doar atunci când acuzația a fost dovedită *dincolo de orice îndoială rezonabilă* conferă

procedurii caracterul echitabil, deoarece, pe lângă faptul că, potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului/înculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure existența unui *echilibru suficient între acuzare și apărare*. În acest sens prin Hotărârea din 15 decembrie 2011, pronunțată în Cauza *Al-Khawaja și Tahery împotriva Regatului Unit*, paragrafele 131, 134 și 147, instanța europeană a statuat că, în cazul în care mărturia neverificată depusă de un martor se coroborează cu alte mijloace de probă, aprecierea caracterului său determinant depinde de forța probatorie a celorlalte mijloace de probă. În fapt, termenul „determinant(ă)” trebuie interpretat într-un sens restrâns, ca desemnând o probă de asemenea relevanță sau importanță încât este în măsură să determine soluția cauzei. Așa fiind, s-a concluzionat că, atunci când o declarație relatată reprezintă proba exclusivă sau determinantă împotriva acuzatului, admiterea sa ca mijloc de probă nu implică automat încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În același timp, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau în mod determinant pe mărturiile martorilor care nu se înfățișează în instanță, Curtea trebuie să supună procedura celei mai riguroase examinări. Din cauza riscurilor inerente admiterii probelor de acest tip, instanța europeană a stabilit că în fiecare dintre cauze trebuie să existe suficiente *elemente de contrabalansare* care să ofere posibilitatea ca o condamnare să se bazeze pe o astfel de probă numai dacă aceasta este suficient de fiabilă ținând seama de importanța ei în cauză.

39. Totodată, printre metodele speciale de supraveghere Curtea identifică în art. 148 din Codul de procedură penală posibilitatea utilizării investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor în vederea culegerii de date și informații cu privire la săvârșirea anumitor infracțiuni ori în cazul aceluia pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 7 ani ori atunci când există suspiciunea rezonabilă a implicării unei persoane în acele activități infracționale. Această metodă nu poate fi dispusă după bunul plac al autorității, fiind impusă numai dacă măsura este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, dacă probele sau localizarea și identificarea făptuitorului/suspectului/înculpatului nu se pot obține în alt mod, și are un caracter temporar de maximum 60 de zile, putând fi prelungită, fără ca perioada însumată, cu excepția anumitor infracțiuni (infracțiuni contra

vieții, securității naționale, infracțiuni de trafic de droguri, arme și persoane, acte de terorism, spălare de bani ori infracțiuni contra intereselor financiare ale Uniunii Europene), să depășească un an. Or, dispozițiile legale criticate referitoare la libera apreciere a probelor nu permit, în acord cu prevederile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, ca declarațiile investigatorilor, ale colaboratorilor ori martorilor protejați, deși au fost menținute în mod echitabil, să fie folosite în hotărârea instanței dacă aceasta se întemeiază într-o măsură determinantă pe ele.

40. Legiuitorul român a ținut seamă de aceste exigențe atunci când a reglementat cu privire la aprecierea probelor, motiv pentru care în art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală a statuat că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură *determinantă* pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.

41. Prin urmare, dispozițiile legale criticate nu afectează principiile invocate, deoarece faptele notorii reprezintă acele fapte în privința cărora nu există îndoială și nu pot fi asimilate zvonurilor publice care pot constitui probă numai după confirmarea lor prin verificare, cu alte cuvinte atunci când încetează a mai fi zvonuri. În plus, odată ce acuzarea a finalizat cercetarea în cauză prin emiterea rechizitoriului, legalitatea administrării probelor poate fi apreciată de judecătorul de cameră preliminară, acesta putând dispune restituirea cauzei la parchet în condițiile art. 346 alin. (3) lit. b) și c) din Codul de procedură penală. Mai mult, chiar și în situația în care s-a dispus începerea judecării, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbatere contradictorie — a se vedea art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală. Totodată, potrivit art. 396 alin. (2) din Codul de procedură penală, „Condamnarea se pronunță dacă instanța constată, *dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.*”

42. Cât privește conceptul de îndoială rezonabilă, Curtea constată că acesta este tot de sorginte jurisprudențial-europeană, înțelesul fiind regăsit, de exemplu, în Hotărârea din 11 iulie 2006, pronunțată în Cauza *Boicenco împotriva Republicii Moldova*, paragraful 104, potrivit căreia standardul de probă „dincolo de un dubiu rezonabil” permite deducerea sa și din coexistența unor concluzii suficient de întemeiate, clare și concordate sau a unor prezumții de fapt similare și incontestabile.

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert-Veaceslav Gîrleanu în Dosarul nr. 77.579/3/2011 (nr. în format vechi 3.703/2014) și de Sorin Calaișii în Dosarul nr. 4.422/2/2014 (3.130/2014) ale Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 100 alin. (2) teza finală și art. 103 alin. (1) teza a doua și alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 779

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53, art. 82 alin. (1), art. 296¹³ și art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53, art. 82 alin. (1) și titlul IX² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Gilmar Belecciu în Dosarul nr. 6.523/118/2014 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 279D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia nr. 1.432 din 25 octombrie 2011 și Decizia nr. 561 din 16 octombrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.523/118/2014, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53, art. 82 alin. (1) și titlul IX² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Gilmar Belecciu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii acestuia de anulare a unei decizii a Direcției Generale a Finanțelor Publice Galați prin care a fost respinsă contestația

formulată împotriva unei decizii de impunere referitoare la obligații de plată accesorii prin care au fost calculate dobânzi și penalități de întârziere aferente impozitului pe venituri din activități independente, diferențelor de impozit anual de regularizat și contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 53 privind plățile anticipate ale impozitului pe veniturile din activitățile independente și art. 82 alin. (1) referitor la stabilirea plăților anticipate de impozit din Legea nr. 571/2003 contravin principiului constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale prevăzut de art. 56 din Legea fundamentală. Taxa reprezentând plata anticipată încalcă și principiul unicității taxei, în sensul că pentru una și aceeași impunere în sarcina unei persoane aceasta nu datorează o taxă decât o singură dată. Obligarea justițiabilului la plata anticipată a unei taxe pentru venituri ce nu sunt realizate reprezintă o plată nedatorată.

6. Dispozițiile titlului IX² din Legea nr. 571/2003 încalcă prevederile constituționale ale art. 56, deoarece statul a impus un impozit pe venit „camuflat în contribuții sociale”, impunere care nu poate fi încadrată la o justă așezare a sarcinilor fiscale.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 susține că ordonanța de urgență a fost emisă fără a se evidenția existența unei situații extraordinare, elementele cuprinse în nota de fundamentare nefiind de natură să justifice adoptarea ordonanței de urgență. Totodată, ordonanța de urgență a Guvernului modifică o lege organică, iar conținutul acesteia încalcă principiul supremației legii și a amestecului executivului în sistemul constituțional de legiferare. Mai arată că ordonanța de urgență nu a fost pusă în dezbatere publică potrivit art. 6 din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică. Având în vedere că textele legale criticate au fost modificate atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, cât și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010, apreciază că și aceasta din urmă este neconstituțională, fiind emisă fără a se evidenția existența unei situații extraordinare, elementele cuprinse în nota de fundamentare nefiind de natură să justifice adoptarea sa.

8. Se mai susține că contribuțiile la un sistem de sănătate nu reprezintă taxe și impozite pentru a fi reglementate prin Codul fiscal și impuse de Agenția Națională de Administrare Fiscală. Asigurările de sănătate pot fi pretinse doar de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, motiv pentru care aceste sume nu pot fi solicitate pe calea titlului executoriu emis de Agenția Națională

de Administrare Fiscală, întrucât această instituție nu are calitatea legală de a emite o decizie referitoare la asigurări de sănătate. Contribuțiile privind asigurările sociale de sănătate pot fi calculate și solicitate doar de către instituția care se pretinde asigurator și doar în baza unui contract de asigurare, în caz contrar aflându-ne în fața unei duble impuneri a unui impozit pentru același venit.

9. În ceea ce privește dispozițiile legale din Codul de procedură fiscală, susține, în esență, că, potrivit dispozițiilor constituționale invocate, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, însă prevederile de lege criticate contravin principiului echității. Astfel, arată că, „în cazul în care statul, prin instituțiile sale, datorează contribuabilului o sumă căreia îi este aplicabilă o dobândă, în temeiul art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, atunci această dobândă poate fi acordată doar la cererea justițiabilului și într-un procent nespecificat în legislația fiscală”. În schimb, „statul poate impune penalități și majorări la sumele datorate, pe care le impune în baza unui temei de drept”, temei „care nu acordă însă și cetățeanului contribuabil dreptul la o despăgubire echitabilă”. Așa fiind, apreciază că „justițiabilul român este discriminat în relația cu instituția, prin aplicarea unor pretenții fiscale doar unilateral”. De asemenea, arată că prevederile de lege criticate încalcă și principiul impunerii fiscale și al unicității taxei, în sensul că pentru una și aceeași impunere în sarcina unei persoane aceasta nu datorează o taxă decât o singură dată, caz în care justițiabilul datorează daune pentru neplată o singură dată, și nu de trei ori, așa cum este reglementat de Codul de procedură fiscală. În acest context, arată că se încalcă principiul justei așezări a taxelor fiscale, deoarece „statul, prin pretenția unei plăți inechitabile, beneficiază de o sumă nedatorată și de o dobândă la bani care nu sunt datorati”.

10. **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile din Codul fiscal este neîntemeiată. Prevederile legale criticate dau expresie competenței constituționale a legiuitorului de a reglementa raportul juridic de drept fiscal, care este caracterizat prin existența unei legături de subordonare în favoarea statului, fiind vorba de un regim de drept public.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 53, art. 82 alin. (1) și titlul IX² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și dispozițiile art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și

completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Curtea constată că, potrivit notelor scrise ale autorului excepției, acesta a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 și art. 82 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010, ale art. 296²—296¹³ și art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut ca obiect al excepției dispozițiile art. 53, art. 82 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 și titlul IX² din Legea nr. 571/2003, fără a se pronunța în vreun fel asupra celorlalte dispoziții legale indicate de autorul excepției.

15. Din perspectiva stabilirii obiectului excepției de neconstituționalitate, se constată că, prin Decizia nr. 1.227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, Curtea a reținut că, deși excepția de neconstituționalitate prezintă particularități semnificative, ea se încadrează în categoria excepțiilor procesuale și reprezintă, deci, un mijloc procedural prin care, în condițiile legii, partea interesată, procurorul sau instanța, din oficiu, invocă în cadrul procesului, și fără a pune în discuție fondul dreptului, neconformitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță cu Legea fundamentală. Sesizarea Curții este subsecventă efectuării controlului privind îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției realizat de către instanța judecătorească sau de arbitraj comercial, care are rolul de prim filtru în cadrul etapei judecătorești a procedurii soluționării excepției de neconstituționalitate. Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale, încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare; recursul se judecă în termen de 3 zile*”.

16. Astfel, întrucât excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural prin intermediul căruia autorul solicită instanței judecătorești sesizarea Curții Constituționale în vederea efectuării controlului de constituționalitate, instanța, exercitându-și competența prevăzută de lege, trebuie să constate admisibilitatea sau inadmisibilitatea excepției, în cadrul considerentelor hotărârii, și să dispună sesizarea Curții, respectiv respingerea cererii de sesizare a Curții, prin dispozitivul aceleiași hotărâri. În ipoteza formulării unei excepții prin care se invocă neconstituționalitatea mai multor dispoziții din legi sau ordonanțe, instanța judecătorească are obligația de a analiza întrunirea condițiilor de admisibilitate referitoare la fiecare dintre dispozițiile vizate și de a se pronunța cu privire la sesizarea Curții sau la respingerea cererii de sesizare, corespunzător rezultatului controlului efectuat. Cu alte cuvinte, formularea unor critici de neconstituționalitate care vizează dispoziții diferite din legi sau ordonanțe necesită o analiză a fiecăruia dintre aceste texte în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de admisibilitate.

17. Din această perspectivă, Curtea constată că omisiunea instanței judecătorești de a se pronunța cu privire la unele dispoziții din legi sau ordonanțe a căror neconstituționalitate a fost invocată de autorul excepției nu poate avea drept consecință înlăturarea controlului realizat de Curtea

Constituțională. A admite o soluție contrară echivalează cu atribuirea unor efecte *extra legem* și chiar *contra legem* omisiunii sau refuzului instanței judecătorești de a se pronunța cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale având ca obiect soluționarea unei excepții de neconstituționalitate. Într-o atare ipoteză, conduita instanței judecătorești s-ar constitui într-o modalitate de paralizare a exercitării dreptului conferit de Constituție autorilor excepției de a o invoca și, în mod corelativ, de a primi soluția rezultată din controlul legii de către instanța de contencios constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 527 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 8 noiembrie 2005).

18. Așa fiind, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său.

19. Numai în cazul în care, însă, instanța judecătorească se pronunță prin dispozitivul hotărârii apreciind excepția referitoare la una/unele dintre dispozițiile legale criticate drept inadmisibilă, fiind contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

20. În continuare, Curtea reține că, în ceea ce privește dispozițiile titlului IX² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, criticile sunt formulate doar cu privire la art. 296²—296¹³ și art. 296¹⁵—296²⁰ din cap. I — *Contribuții sociale obligatorii privind persoanele care realizează venituri din salarii, venituri asimilate salariilor și venituri din pensii, precum și persoanele aflate sub protecția sau în custodia statului al titlului IX² — Contribuții sociale obligatorii* din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. De asemenea, în ceea ce privește dispozițiile art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 criticile autorului sunt formulate atât cu privire la dispoziția legală criticată punctual, cât și cu privire la ordonanța de urgență în ansamblul său, iar în privința Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010, Curtea observă că aceasta este criticată în ansamblul său.

21. Având în vedere cele expuse, precum și modul de redactare a excepției, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 53 — *Plăți anticipate ale impozitului pe veniturile din activități independente*, art. 82 alin. (1) referitor la *stabilirea plăților anticipate de impozit* și art. 296²—296¹³, art. 296¹⁵—296²⁰ din cap. I — *Contribuții sociale obligatorii privind persoanele care realizează venituri din salarii, venituri asimilate salariilor și venituri din pensii, precum și persoanele aflate sub protecția sau în custodia statului al titlului IX² — Contribuții sociale obligatorii* din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 30 decembrie 2011, aprobată prin Legea nr. 106/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din

9 iulie 2012, și ale ordonanței de urgență în ansamblu său, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010, în ansamblul său, precum și ale art. 119 — *Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere*, art. 120¹ — *Penalități de întârziere*, art. 121 — *Dobânzi și penalități de întârziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară*, art. 122 — *Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării* și art. 124¹ — *Majorări de întârziere în cazul creanțelor datorate bugetelor locale* din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

22. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 56 privind contribuțiile financiare, art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. p) privind legiferarea și reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și art. 115 alin. (4) privind regimul adoptării ordonanțelor de urgență.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 sunt neconstituționale, deoarece Guvernul nu poate adopta legi organice, acte normative cu caracterul unei legi organice și nu poate aduce modificări unei legi organice printr-o ordonanță de urgență. Mai arată că elementele conținute în textele ordonanțelor de urgență nu sunt de natură să justifice adoptarea acestora, în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) din Constituție, neexistând o situație extraordinară, iar aceasta trebuie să fie motivată pertinent și să justifice o astfel de situație.

24. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea observă că aceasta nu poate fi reținută, întrucât, potrivit prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (1), interdicția de a reglementa în domeniul legilor organice privește ordonanțele simple, și nu ordonanțele de urgență. De altfel, prin Decizia nr. 619 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 17 august 2011, Curtea a arătat că Guvernul poate emite ordonanțe de urgență în domeniile legilor organice, prevăzute la art. 73 alin. (3) din Constituție, în condițiile art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală. Interdicția Guvernului de a reglementa în aceste domenii se referă, în mod expres, numai la ordonanțele emise în temeiul legilor speciale de abilitare, în condițiile alin. (1)—(3) ale aceluiași art. 115, nu și la ordonanțele de urgență.

25. Astfel cum rezultă din preambulul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 a fost adoptată în temeiul delegării legislative, potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere necesitatea completării legislației cu reguli fiscale pentru contribuabilii care aplică Standardele internaționale de raportare financiară, al clarificării tratamentului fiscal aplicabil contribuabililor inactivi sau a căror înregistrare în scopuri de T.V.A. a fost anulată, precum și pentru asigurarea atingerii nivelului minim obligatoriu de accize conform graficului asumat prin documentul de poziție adoptat în cadrul negocierilor de aderare la Uniunea Europeană, pentru preîntâmpinarea declanșării procedurii de infringement, în contextul în care este necesară continuarea simplificării și unificării legislației și a administrării contribuțiilor sociale

obligatorii datorate de persoanele fizice și având în vedere necesitatea eliminării dificultăților de natură tehnică apărute în aplicarea actului normativ supus modificării și completării.

26. De asemenea, în privința constituționalității extrinseci a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010, Curtea a reținut prin Decizia nr. 261 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 31 mai 2012, că acest act normativ a fost adoptat cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (5) și (6) din Constituție.

27. În ceea ce privește susținerile referitoare la ignorarea dreptului la transparență, se observă că, potrivit Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 3 decembrie 2013, în cadrul procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative, autoritatea administrației publice are obligația să publice un anunț referitor la această acțiune pe site-ul propriu, să îl afișeze la sediul propriu într-un spațiu accesibil publicului și să îl transmită către mass-media centrală sau locală, după caz. Însă art. 7 alin. (13) din legea menționată instituie o excepție de la procedura efectuării transparenței decizionale, caz în care adoptarea de către Guvern a ordonanțelor de urgență nu impune efectuarea procedurii transparenței decizionale prevăzute de această lege.

28. În privința dispozițiilor art. 53 și art. 82 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, autorul excepției critică obligația plății anticipate cu titlu de impozit pentru veniturile realizate din activități independente și din cedarea folosinței bunurilor. Arată că obligarea justițiabilului la plata anticipată a unei taxe pentru venituri ce nu sunt realizate reprezintă o plată nedatorată. Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.432 din 25 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 15 februarie 2012, prilej cu care a reținut că dispozițiile legale criticate dau expresie art. 56 alin. (1) din Constituție potrivit cărora cetățenii au obligația să contribuie la cheltuielile publice, prin impozite și taxe. Totodată, în conformitate cu art. 139 alin. (2) din Constituție, impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene „în limitele și în condițiile legii”. Din aceste prevederi constituționale rezultă dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozitele datorate bugetului de stat, modalitățile de plată, precum și cuantumul acestora.

29. Curtea a remarcat, în jurisprudența sa, că impunerea unei astfel de obligații este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului, iar încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999).

30. Curtea observă că legiuitorul a reglementat plata obligațiilor fiscale în așa fel încât să existe posibilitatea regularizării în ce privește plata impozitului pe venit. Astfel, contribuabilul care realizează venituri dintre cele prevăzute la art. 82 din Codul fiscal va depune, până la data de 25 mai, inclusiv, a anului următor celui de realizare a venitului o declarație rectificativă cu privire la venitul realizat efectiv, astfel cum prevede art. 83 din Codul fiscal. Consecutiv, organul fiscal va proceda la o recalculare a impozitului datorat corespunzător venitului efectiv realizat, emițând o nouă decizie de impunere în care sunt evidențiate diferențele, stabilite în plus sau în minus, în plata impozitului pe venit (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 447 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 10 noiembrie 2014).

31. În continuare autorul excepției apreciază că dispozițiile criticate din titlul IX² din Legea nr. 571/2003 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 56, deoarece statul a impus un impozit pe venit „camuflat în contribuții sociale”, impunere care nu poate fi încadrată la o justă așezare a sarcinilor fiscale.

32. În legătură cu această critică Curtea reține că art. 56 din Constituție trebuie coroborat cu art. 139 alin. (3) din Constituție potrivit căruia „*Sumele reprezentând contribuțiile la constituirea unor fonduri se folosesc, în condițiile legii, numai potrivit destinației acestora*”. Contribuțiile datorate potrivit dispozițiilor legale criticate sunt destinate acoperirii unor cheltuieli publice — cele privind asigurarea sănătății populației. Cuantumul acestor contribuții se raportează la venitul persoanei fizice, dar serviciile medicale de care beneficiază nu sunt limitate la valoarea contribuției achitate. Contribuțiile de asigurări sociale de sănătate reprezintă contribuții a căror destinație este Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și își au reflectarea în textele constituționale menționate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 504 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 12 august 2015).

33. Referitor la dispozițiile art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 se observă că, începând cu anul 2011, s-au preluat în Codul fiscal contribuțiile sociale obligatorii, iar prin actul normativ criticat a fost stabilită competența Agenției Naționale de Administrare Fiscală de administrare a contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice prevăzute la cap. 2 și 3 ale titlului IX² al Codului fiscal și a fost reglementată procedura de predare-primire a acestor contribuții de la casele de asigurări sociale. Începând cu 1 iulie 2012 casele de asigurări sociale predau organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vederea administrării, obligațiile reprezentând contribuțiile sociale datorate, stabilite și neachitate până la data de 30 iunie 2012, motivat de necesitatea simplificării și unificării legislației și administrării contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice. Astfel, emiterea actelor administrative ce conțin obligații privind contribuția de asigurări sociale de sănătate revine Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

34. În ceea ce privește dispozițiile legale criticate cuprinse în Codul de procedură fiscală, Curtea constată că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate a formulat o critică identică într-un dosar înregistrat pe rolul Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, iar prin Decizia nr. 561 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 18 decembrie 2014, Curtea Constituțională a soluționat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și a constatat constituționalitatea acestor dispoziții legale, reținând în esență că reglementarea criticată reprezintă o măsură de politică fiscală, iar stabilirea printr-o dispoziție legală expresă a unor sancțiuni cu caracter fiscal pentru neîndeplinirea la termen a obligațiilor bugetare se circumscrie sferei de aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 56 și art. 139, și reprezintă regula generală în materia impozitelor și taxelor. Atât timp cât nivelul dobânzii calculate pentru fiecare zi de întârziere are o valoare stabilită într-un cuantum rezonabil, dar suficient de disuasiv pentru a nu își pierde rațiunea pentru care a fost instituită, nu poate fi reținută nicio încălcare a prevederilor constituționale invocate. Pentru considerentele reținute, decizia menționată se aplică *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gilmar Belecciu în Dosarul nr. 6.523/118/2014 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 53, art. 82 alin. (1), art. 296²—296¹³ și art. 296¹⁵—296²⁰ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale art. V alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale ordonanței de urgență în ansamblul său, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 119, art. 120¹, art. 121, art. 122 și art. 124¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru aprobarea Componentei nominale a Comisiei interministeriale de evaluare la nivel național a programelor de înzestrare de importanță strategică ale Ministerului Apărării Naționale

Pentru aplicarea prevederilor art. 2 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 862/2008 privind constituirea Comisiei interministeriale de evaluare la nivel național a programelor de înzestrare de importanță strategică ale Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Componenta nominală a Comisiei interministeriale de evaluare la nivel național a programelor de înzestrare de importanță strategică ale Ministerului Apărării Naționale, prezentată în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului apărării nr. M.99/2008* pentru

aprobarea „Componentei nominale a Comisiei interministeriale de evaluare la nivel național a programelor de înzestrare de importanță strategică ale Ministerului Apărării Naționale”, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Mihnea Ioan Motoc

București, 2 februarie 2016.

Nr. M.20.

* Ordinul ministrului apărării nr. M.99/2008 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece avea ca obiect reglementări din sectorul de apărare a țării și securitate națională.

COMPONENTA NOMINALĂ
a Comisiei interministeriale de evaluare la nivel național a programelor de înzestrare de importanță strategică
ale Ministerului Apărării Naționale

COMISIA INTERMINISTERIALĂ				
Nr. crt.	Numele și prenumele	Structura	Poziția în cadrul structurii	Poziția în cadrul comisiei interministeriale
1.	Valeriu Nicuț	Ministerul Apărării Naționale	secretar de stat pentru politica de apărare și planificare	președinte
2.	Neculai Banea	Ministerul Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri	secretar de stat	președinte
3.	Florin Marius Tacu	Cancelaria Primului-Ministru	secretar de stat	membru
4.	Daniela Pescaru	Ministerul Finanțelor Publice	secretar de stat	membru
5.	Daniel Ioniță	Ministerul Afacerilor Externe	secretar de stat	membru
SECRETARIATUL TEHNIC				
Nr. crt.	Numele și prenumele	Structura	Poziția în cadrul structurii	Poziția în cadrul secretariatului tehnic
1.	Șerban Lungu	Ministerul Apărării Naționale	directorul Direcției planificare integrată a apărării	șeful secretariatului
2.	Ruxandra Rodica Anghel	Ministerul Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri	directorul general adjunct, Departamentul industria de apărare	membru
3.	Fănel Mitea	Ministerul Finanțelor Publice	directorul Direcției generale de programare bugetară	membru
4.	Sebastian Mitrache	Ministerul Afacerilor Externe	directorul Direcției politici de securitate	membru
5.	Bogdan Pușcaș	Cancelaria Primului-Ministru	consilier, Cabinetul Primului-Ministru	membru
6.	Colonel Ionel Nicolae	Ministerul Apărării Naționale	Direcția structuri și planificarea înzestrării	membru
7.	Locotenent-colonel Marian Preda	Ministerul Apărării Naționale	Direcția financiar-contabilă	membru
8.	Maior Constantin Bălan	Ministerul Apărării Naționale	Direcția informare și relații publice	membru
9.	Colonel Ilie Tița	Ministerul Apărării Naționale	Direcția management resurse pentru înzestrare	membru

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 10/2015 privind aprobarea cotizațiilor, a termenelor de plată și a obligațiilor declarative pentru membrii Camerei Consultanților Fiscali în anul 2016

În temeiul prevederilor art. 36 alin. (1) lit. h) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 6/2012, cu modificările ulterioare,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali hotărăște:

Art. I. — Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 10/2015 privind aprobarea cotizațiilor, a termenelor de plată și a obligațiilor declarative pentru membrii Camerei Consultanților Fiscali în anul 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 4 ianuarie 2016, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Membrii Camerei Consultanților Fiscali care își îndeplinesc integral obligația de plată a cotizației fixe pentru anul 2016 până la data de 15 martie 2016, inclusiv, vor plăti cotizația fixă după cum urmează:

A. În cazul persoanelor fizice și persoanelor juridice care sunt membri ai Camerei Consultanților Fiscali la data prezentei hotărâri:

- 410 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali activi;
- 170 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali inactivi;
- 250 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali asistenți;
- 350 lei — pentru persoanele juridice.

B. În cazul persoanelor fizice și persoanelor juridice care devin membri ai Camerei Consultanților Fiscali în anul 2016:

- 1.410 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali activi;
- 1.170 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali inactivi;
- 750 lei — pentru persoanele fizice, consultanți fiscali asistenți;
- 2.350 lei — pentru persoanele juridice.

(2) Membrii Camerei Consultanților Fiscali care își îndeplinesc integral obligația de plată a cotizației variabile pentru anul 2016 până la data de 15 martie 2016, inclusiv, vor plăti cotizația variabilă după cum urmează:

1. pentru persoane fizice: — o cotă de 0,4%;
2. pentru persoane juridice:
 - a) la venituri realizate de până la 100.000 euro, o cotă de 0,4%;
 - b) la venituri realizate între 100.001 euro — 1.000.000 euro, o cotă de 0,75%;
 - c) la venituri realizate de peste 1.000.000 euro, o cotă de 1,1%.”

2. La articolul 8, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Cardul de membru al Camerei Consultanților Fiscali se acordă și consultanților fiscali inactivi, la momentul îndeplinirii în întregime a tuturor obligațiilor față de Camera Consultanților Fiscali, restante și curente, inclusiv plata cotizațiilor scadente datorate.”

Art. II. — Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 10/2015 privind aprobarea cotizațiilor, a termenelor de plată și a obligațiilor declarative pentru membrii Camerei Consultanților Fiscali în anul 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 4 ianuarie 2016, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Florentina Șuşnea

București, 10 februarie 2016.
Nr. 3.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

